

Vizsy Ferenc: A két hangya kalandja

Hangyalovag

(részlet)

A kis hangyáknak menedéket adó, a Tölgy Hölgy főgyökerének közelében megépített boly biztonsági zónáját a kishangyák állandó zsongása töltötte be. A hangoskodásra még a korábban elszunnyadtak is felébredtek. Amikor a spanyol származású történelemtanár előlépett, a zsigongás egyszeriben abbamaradt.

– Engedjétek meg, hogy népem legendáiból mondjak el nektek egy érdekes epizódot... Élt hajdanán egy nagyon jószágos hangya. Nem igazán közösködött a boly más lakóival, furcsa dolgai miatt a társai egy kicsit hóbortosnak is tartották.

– Miért volt olyan fura szerzet? – kérdezték többen is egymás szavába vágva.

– Hogy miért? – kérdezett vissza a tanár. – Ez a szikár hangya fiatalabb korában sokat ténfergett az öregek között, s mindegyiket arra ösztökölte, meséljen neki régen élt hős hangyákról. Az idősök pedig szerettek emlékezni, s a valóságot kitalációkkal, hőskölteményekkel kiegészíteni. Barátunk is annyira beleélte magát a talán meg sem történt dolgokba, hogy hamarosan, mint Don Kihána lovag mutatkozott be. Fegyvert fabrikált, páncélt öltött, és kinevezte magát a királynő testőrének. Szinte állandóan az uralkodó lakosztályának közelében strázsált. Éjszakánként az egyik fiatal levéltetvet meglovagolva ügetett elhagyott folyosókon ellenséget keresve.

Fekete Levél és Barna Kéreg fantáziáját meglódította Don Kihána hangyalovag története. Magukat képzeltek a helyébe, ahogy kivont karddal rontanak a vöröshangyákra, és sikeresen kiszabadítják öreg barátjukat.

– Don Kihána olykor még az árnyékokban is varázshangyákat, óriástermeszeket fedezett fel, máskor a harmatcseppben látott szellemeket – hallották újra a tanítójuk hangját. – Bár a légynek sem ártott, társai mégis sokat bosszankodtak viselt dolgain. Maguk között csak bolond lovagként emlegették. Bármilyen vékonydongájú is volt hősieskedő barátunk, senki sem merte szemtől szemben becsmérelni, mert jaj volt annak, aki kivívta haragját. Védte a gyengéket, és harcolt az igazságért.

– Ez nagyon szép történet! – ütötte össze a tenyerét az időközben visszaérkezett Harap-Csarap. – De a féleszű, csak féleszű.

– Szerintem nem is volt annyira bolond ez a lovag. Sokkal inkább voltak gyávák a társai! – kelt a védelmére Barna Kéreg.

Kétszáz hangyácska lába dobogott a talajon, így fejezte ki tetszését a hallgatóság. Ekkor felnőtt hangyák érkeztek, hogy segítsenek a kicsiknek a lefekvésnél. Pár pillanat múlva valamennyi „kislovag” elcsendesedett. Álmaikban védték a gyengét és küzdöttek az igazságért.